



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1001 ²	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως (Ἰω. 3,13-17) 13 Σεπτεμβρίου 2015 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἔλειψε ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ...

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον...» (Ἰω. 3,16)

Ὅσοι εἶστε ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, θὰ διαβά-
ζετε διάφορα περιοδικὰ καὶ βιβλία, ἀλ-
λὰ δὲν ξέρω ἂν ἀγαπάτε τὸ ἅγιο καὶ ἱερὸ **Εὐ-
αγγέλιο**. Ὑπάρχουν Χριστιανοὶ ποὺ ἀκοῦνε τὸ
Εὐαγγέλιο μόνο μιὰ φορὰ τῆ βδομάδα, τὴν
Κυριακὴν στὴν ἐκκλησία. Ὑπάρχουν ἄλλοι ποὺ
ἀκοῦνε τὸ Εὐαγγέλιο δυὸ - τρεῖς φορές τὸ
χρόνο, ὅταν πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία τὰ Χρι-
στούγεννα καὶ τὴ Λαμπρῇ. Ὑπάρχουν δὲ καὶ
Χριστιανοὶ ποὺ οὐδέποτε ἀκοῦνε τὸ Εὐαγγέ-
λιο, παρὰ μόνο μιὰ φορὰ, ὅταν εἶνε στὸ μέ-
σον τοῦ ναοῦ νεκροὶ στὸ φέρετρο... Ἔσεῖς
σὲ ποιά κατηγορία ὑπάγεσθε; Ξέρω ὅμως, ὅτι
καὶ σ' αὐτὰ τὰ σατανικὰ χρόνια ὑπάρχουν ἄν-
θρωποι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ ἀγαποῦν
τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸ διαβάζουν καθημερινῶς.
Ἔτσι ἦταν ἄλλοτε, στὰ εὐλογημένα χρόνια,
στὴ Μικρὰ Ἀσία. Μαζευόταν στὸ σπίτι ἢ οἰκο-
γένεια ὅταν πὰ βασιλεὺς ὁ ἥλιος, καὶ πρὶν
πέσουν νὰ κοιμηθοῦν ἔπιανε ὁ πατέρας καὶ
διάβαζε τὸ Εὐαγγέλιο· καὶ ἄκουγαν τὰ παιδιὰ,
καὶ ἁγιαζε ὁ τόπος. Τότε τὸ σπίτι ἦταν ἐκκλη-
σία. Μάλιστα.

Τὸ Εὐαγγέλιο λοιπὸν εἶνε γεμᾶτο νοήματα
πολύτιμα. Ἄν ἀνοίξουμε τὸ σημερινὸ εὐαγ-
γέλιο, θὰ δοῦμε μπροστὰ μας ἓνα **διαμάντι**
πρώτου μεγέθους, ποὺ φωτίζει. Λένε, ὅτι τὸ
διαμάντι καὶ μέσα στὸ σκοτάδι λάμπει· τὴ νύ-
χτα τὴν κάνει μέρα. Ἔνα τέτοιο διαμάντι ἀπεί-
ρου ἀξίας, ἓνα **χωρίο** στὸ ὁποῖο συγκεφαλαι-
ώνεται ὅλο τὸ βάθος τῆς διδασκαλίας τοῦ
Χριστοῦ μας, εἶνε αὐτὸ ποὺ ἀκούσαμε σήμε-
ρα. Τί λέει;

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον,
ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν,
ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται,
ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 3,16). Ὁ Κύριος ἐδῶ
ὁμιλεῖ περὶ ἀγάπης. Ὑπάρχουν λογίων - λο-

γιῶν ἀγάπες· ἀγάπες ποὺ καῖνε καὶ ἀγάπες
ποὺ δροσίζουν, ἀγάπες τοῦ διαβόλου καὶ ἀ-
γάπες τοῦ Θεοῦ. Διαλέξτε καὶ πάρτε.

Χωρὶς ἀγάπη δὲν ζῆ ὁ κόσμος. Ἀγαπάει ὁ
πατριώτης τὸν πατριώτη του, ὁ φίλος τὸ φί-
λο του, ὁ συγγενὴς τὸ συγγενῆ του, ὁ ἄντρας
τὴ γυναῖκα του κ' ἢ γυναῖκα τὸν ἄντρα της,
ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ τὸν πατέρα καὶ ὁ πατέρας
τὰ παιδιὰ του· προπαντὸς ὅμως ἀγαπάει ἡ
μᾶνα τὸ παιδί, καὶ δίνει γι' αὐτὸ τὰ πάντα. Ἄλ-
λὰ πέρα καὶ πάνω ἀπὸ τίς ἀγάπες αὐτὲς εἶνε
μιὰ ἄλλη ἀγάπη, ποὺ δὲν τὴ νιώθουμε καὶ γι'
αὐτὸ εἴμαστε δυστυχεῖς. Ὅλες τίς ἄλλες ἀ-
γάπες τίς γευόμαστε στὸν κόσμο αὐτόν, καὶ
στὸ τέλος μᾶς πικραίνουν καὶ μᾶς φαρμακώ-
νουν· ἀλλ' αὐτὴ δὲν τὴ γευόμαστε. Ποιά εἶνε
ἡ ἀγάπη αὐτή; **Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ!** Γι' αὐτὴν
ἀκούσαμε σήμερα· «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς
τὸν κόσμον...».

Ὁ Θεός, ἀδελφοί μου, ἀγαπάει τὸν ἄνθρω-
πο. Ποῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ ἀγάπη; Τυφλὸς ὁ-
ποιος δὲν βλέπει τὸν ἥλιο, μὰ πιὸ τυφλὸς ἐ-
κεῖνος ποὺ δὲν βλέπει τίς **εὐεργεσίες** τοῦ
Θεοῦ. Ὅπου κι ἂν στραφοῦμε, συναντοῦμε
τὰ δείγματα τῆς ἀπειρης ἀγάπης του. Ὁ ἥ-
λιος ποὺ μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς θερμαίνει, τὸ
νεράκι ποὺ μᾶς δροσίζει, ὁ ἀέρας καὶ τὸ ὄξυ-
γόνο ποὺ χωρὶς αὐτὸ δὲν ζοῦμε, τὰ δέντρα
μὲ τοὺς καρπούς, τὰ πουλιὰ ποὺ κελαηδοῦν,
τὰ ψάρια στὴ θάλασσα, τὰ ζῶα ποὺ μᾶς ὑπη-
ρετοῦν, τὰ πάντα τοῦ Θεοῦ εἶνε. Κι ἂν ρίξου-
με μιὰ ματιὰ στὸν ἑαυτό μας, πάλι θὰ δοῦμε
τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Τὰ μάτια, τὰ αὐτιά, ὅλες
οἱ αἰσθήσεις, ἡ καρδιά, ὁ ἐγκέφαλος, τὸ μυα-
λὸ ποὺ λύνει προβλήματα καὶ κάνει ἐφευρέ-
σεις, ὅλα τοῦ Θεοῦ εἶνε.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὲς τίς ὑλικὲς εὐεργε-
σίες, ὑπάρχουν, ἀδελφοί μου, ἄλλες **εὐεργε-
σίες τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη μεγαλύτερες καὶ σπου-**

δαιότερες, ανεκτίμητες. Δεν εἶνε αὐτὰ πού βλέπουμε. Εἶνε κάτι ἄλλο· καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ὑπενθυμίζει σήμερα τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο.

Τί εἶμαστε ὅλοι μας; Βγάλε τὰ γράμματα καὶ τίς τέχνες μας, βγάλε ὅλ' αὐτὰ τὰ μπιχλιμπίδια πού φέρουμε. Ἐάν μᾶς ξεγυμνώσῃ ὁ ἄγγελος, τί εἶμαστε; Σκουλήκια βρώμερα καὶ ἀκάθαρτα. Τί εἶμαστε; Κἂν βασιλεῖς, κἂν μεγιστᾶνες, κἂν στρατηγοί, κἂν πλούσιοι, κἂν μεγάλοι... Ὁ,τι νά 'σαι, ἕνα βρωμερὸ σκουλήκι εἶσαι, ἀμαρτωλὸς εἶσαι. Τί μᾶς ἀρμόζει; Νὰ γίνουν τὰ ἄστρα ἀστροπελέκια καὶ νὰ μᾶς κάψουν, νὰ φουσκώσῃ ἡ θάλασσα καὶ νὰ μᾶς πνίξῃ, νὰ σεισῆ τὸ ἔδαφος καὶ νὰ μὴ μείνῃ λίθος ἐπὶ λίθον. Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς μακροθυμεῖ. **«Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου, Κύριε».** Μᾶς ἀνέχεται ὁ Θεός, μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Καὶ ἡ ἀγάπη του ποῦ ἔφθασε; Ἐάν τὸ πῶ, δὲν τὸ αἰσθανόμαστε, κάποιος ἴσως καὶ θὰ χασμουρηθῇ. Δεν ὑπάρχει μέτρο, δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ ζυγίσῃς ἐκείνη τὴν ἄπειρη ἀγάπη. Εἶνε ἡ ἀγάπη πού θὰ δοῦμε στὶς 14 Σεπτεμβρίου. Τὰ λουλούδια, τὰ ζῶα, τὰ πουλιά, ἡ θάλασσα, ὁ ἥλιος, τὰ ἄστρα, ὅλα φωνάζουν ἀγάπη. Ὅταν ὅμως ρίξῃς τὸ βλέμμα στὸ **σταυρό**, τότε ἡ ἀγάπη φθάνει σὲ τέτοιο ὕψος, πού ἰλιγγιᾷ ὁ νοῦς, ἰλιγγιοῦν καὶ οἱ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι, καὶ ὁ ἄνθρωπος πέφτει προσκυνεῖ καὶ λέει: **Χριστέ, σ' εὐχαριστῶ.**

Ἦ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας! Δεν ἔστειλε ἐδῶ στὸν κόσμον κάποιον ἄγγελο ἢ ἀρχάγγελο· ἔστειλε τὸ μονάκριβο παιδί του, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, πού **δέχτηκε νὰ σταυρωθῇ.** Πῶς, ἀδελφοί μου, νὰ περιγράψω αὐτὸ τὸ μυστήριον; Μὲ ποιά γλῶσσα νὰ σᾶς κάνω νὰ αἰσθανθῆτε αὐτὴ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας, πού ἀπέθανε πάνω στὸ σταυρὸ γιὰ μένα καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ ὁλόκληρο τὸν κόσμον;

Μιὰ σκιὰ τῆς μυστηριώδους αὐτῆς ἀληθείας εἶνε αὐτὸ πού συνέβη στοὺς Ἑβραίους ὅταν ἦταν στὴν ἔρημο. Γιὰ τὴν ἀχαριστία τους ὁ Θεὸς εἶχε τότε ἐπιτρέψει οἱ πέτρες νὰ γίνουν φίδια. Τοὺς δάγκωναν, κ' ἔμεναν νεκροί. Φόβος καὶ τρόμος τοὺς ἔπιασε. Πῶς σώθηκαν; Κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ στήθηκε τότε, 1500 χρόνια πρὸ Χριστοῦ, μέσα στὴν ἔρημο ἐκείνη **ὁ τίμιος σταυρός.** Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη, μόλις ὁ Ἑβραῖος ἔρριχνε τὰ μάτια του στὸ σταυρό, τὸ δηλητήριον τῶν φιδιῶν ἐξουδετερώνητο, δὲν μπορούσε νὰ τοῦ κάνῃ τίποτε.

Μὰ κάτι τέτοιο συμβαίνει καὶ σ' ἐμᾶς. Ὅλοι, ἀδέρφια μου, εἶμαστε δαγκωμένοι μὲ δαγκώματα χειρότερα ἀπὸ τῶν φιδιῶν. Ὅλους μᾶς δαγκώνει ὁ νοητὸς ὄφις. Χύνει μέσα μας τὸ

φαρμάκι πού λέγεται **ἁμαρτία.** Καὶ τὸ μόνο ἀντίδοτο, πού μπορεῖ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ φαρμάκι αὐτό, εἶνε ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου. **Διὰ μέσου τοῦ σταυροῦ σώζεται ὁ ἄνθρωπος.**

Ἦ ἄνθρωπε ἀχάριστε, γκρινιαρῆ, βλάσφημε! Ἔχεις μυαλό, ἔχεις καρδιά, ἔχεις μάτια; Κάθησε κάτω, πάρε μολύβι καὶ σὲ μιὰ κόλλα κάνε **δύο στήλες.** Στὴ μία γράψε εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ πού δέχθηκες ἀπὸ μικρὸς μέχρι τώρα – μερικοὶ εἶδαν καὶ θαύματα στὴ ζωὴ μας. Καὶ στὴ διπλανὴ στήλη γράψε, τί προσέφερες ἐσὺ στὸ Θεὸ ἔναντι ὄλων αὐτῶν. Κάποιος ἄγιος λέει, ὅτι ὄχι μιὰ ζωὴ, ἀλλὰ χίλιες ζωὲς νὰ εἶχαμε καὶ νὰ τίς θυσιάζαμε, δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ἐξοφλήσουμε τὸ χρέος τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ Χριστό. **«Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν; ...»** (Παρακλητ. ἡχ. βαρύς, Κυριακή, αἴν.).

* * *

Ἀδελφοί μου! **«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον...».** Ἀπὸ τότε πού εἶπε ὁ Χριστὸς τὰ λόγια αὐτὰ πέρασαν αἰῶνες. Ἦξιτε μιὰ ματιὰ στὸ σημερινὸν κόσμον, πού καυχᾶται γιὰ τὰ ἐπιτεύγματά του. Πληθύνθηκε ἡ γνώσι καὶ ἡ ἐπιστήμη. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ζοῦμε στὶς πιὸ εὐτυχισμένες ἡμέρες. Καὶ ὅμως ὁ κόσμος σήμερα εἶνε δυστυχέστερος. Γιατί; Ἔχει τηλέφωνα, ἀεροπλάνα, πυραύλους, τὰ πάντα· τί τοῦ λείπει; **Δὲν ὑπάρχει ἀγάπη.** Ἐλειψε ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, πού θυσιάζεται γιὰ τὸν ἄλλο. Μέσα στὶς καρδιὰς ὁ διάβολος ἔχυσε τὸ φαρμάκι του. Φαρμάκωσε φτωχοὺς, πλουσίους, ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά, κληρο, λαό· φαρμάκωσε τὰ ἔθνη, φαρμάκωσε τὰ πάντα. Πικρὸ φαρμάκι πίνει ὁ κόσμος. Τί νὰ τὰ κάνῃς τὰ ἄλλα; Πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια, ἀπὸ μιὰ τρίχα ἀλόγου, ὁ διάβολος κρέμασε τώρα τὸ σπαθί του. Ἔπεσε; Ἀλλοίμονο. Αὐτὸ συμβαίνει σήμερα. Κι ὅπως τὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἔβαλε τὸν Κάϊν νὰ μισήσῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀδερφό του, ἔτσι καὶ τώρα ἔρριξε τὸ φαρμάκι του καὶ **ὁ κόσμος μισεῖται θανάσιμα.** Ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα, ὦ συμφορά! Μιὰ προφητεία λέει, ὅτι θ' ἀραιώσῃ ὁ κόσμος τόσο, πού θὰ περπατᾷς 100 χιλιόμετρα καὶ ἄνθρωπο δὲν θὰ βλέπῃς.

Ἦ ἀδέρφια μου· τὴν ἡμέρα τῆς Ὑψώσεως, πού θὰ χτυπήσουν οἱ καμπάνες καὶ ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου μας σὰν ἥλιος θ' ἀκτινοβολῇ, ὅσοι πιστεύετε ἀκόμα, ἄντρες καὶ γυναῖκες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐλάτε στὴν ἐκκλησία νὰ γονατίσουμε μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ νὰ ποῦμε· **«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»** (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος